

YŪ MIRI

Tōkyō Ueno jaama pargipoolne väljapääs

*Jaapani keelest tõlkinud
Maarja Jaanits*

Tõlgitud väljaandest:

柳美里

J R 上野駅公園口

Kawade Shobo Shinsha Ltd., Tokyo, 2014

Toimetanud Katrin Kern

Korrektuuri lugenud Lauri Eesmaa

Kujundanud Maris Kaskmann

© Yū Miri, 2014. Kõik õigused kaitstud. Esmatrükk Jaapanis pealkirjaga „JR Ueno-eki kōen-guchi“ Kawade Shobo Shinsha poolt, 2014.

© Tõlge ja saatesõna. Maarja Jaanits ja Loomingu Raamatukogu, 2025

This Estonian edition is published by arrangement with the author in care of Michael Kevin Staley.

© Kaanefoto. National Book Foundation, 2020, CC BY 3.0

Kolleegium

Toomas Haug, Tiit Hennoste, Maarja Kangro, Lauri Kitsnik, Hasso Krull,

Maria-Kristiina Lotman, Ilona Martson, Mati Sirkel, Elle-Mari Talivee,

Marek Tamm, Jaak Tomberg, Udo Uiho

Toimetus

Harju 1, 10146 Tallinn

Tel: 627 6425

E-post: LR@loominguraamatukogu.ee

Trükkitud Pakett

ISSN 1406-0515

ISBN 978-9916-755-33-4 (trükis)

ISBN 978-9916-755-34-1 (epub)

Jälle see heli.

See heli...

Kuulatan.

Kuid ei suuda taibata, kas see puudutab päriselt mu kõrvu või kujutan seda ette.

On see minu sees või minust väljaspool?

Millal? Millalgi, keegi... kes? Sedagi ma ei tea.

On see oluline?

Oli see oluline?

Kes ometi...?

Arvasin, et inimese elu on nagu raamat – keerad esimese lehe, siis järgmise, siis veel ja veel, kuni jõuadki viimase leheküljeni –, aga ilmneb, et elul pole raamatuga midagi pistmist. Võib ju täpselt samamoodi sõnad ritta seada ja lehekülgedele numbrid alla panna, aga lugu, süžee jääb ikka puudu. Läbi saab, aga lõppu ei tule.

Midagi jääb alati järele...

Nagu läbipehkinud ja mahalammutatud maja ümbritsenud aias edasi kasvavad puud...

Nagu pärast närtsinud lillede välja võtmist vaasi jäänud vesi...

Midagi jäi.

Mis see siis on, mis jäi?

Väsimustunne.

Ma olin alati väsinud.

Polnud aega, mil ma poleks olnud väsinud.

Nii siis, kui ma eluga sammu pidada üritasin, kui ka siis, mil ma selle eest peitu pugedin...

Tagantjärele tundub, et ma ei elanudki kunagi päriselt, lihtsalt püsisin elus.

Aga läbi see sai.

Vaatan rahulikult enese ees laiuvat pilti, nagu varengi.

See pole seesama pilt, aga see on väga sarnane.

Kusagil sellel monotoonsel maastikul on valu.

Valust tulvil silmapilgud ühetaoliste hetkede voos.

Vaatan täpsemalt.

Palju inimesi.

Eraldi võttes on igaüks erinev.

Iga pea, iga nägu, iga keha, iga süda selle sees on isemoodi.

Ma ju tean.

Kuid eemalt vaadates tunduvad nad sellest hoolimata täpipealt ühesugused, või siis vähemalt sarnased.

Inimeste näod paistavad kui väikesed veelombid.

Proovin Yamanote ringliini rongi väljumist ootava rahvasumma seast leida oma kuju tol hetkel, mil ma esimest korda elus Ueno jaama platvormile astusin.

Väljanägemise poolest, nagu ma seda peeglist, aknaklaasidelt ja fotodelt näha võisin, ei ole mul kunagi olnud põhjust enesest heal arvamisel olla. Ma ei arva, et olin just eriliselt inetu, aga ei saa ka öelda, et kellegi pilk minul kunagi pikemalt pidama jäanuks.

Välimus välimuseks, märksa enam kannatasin siiski oma kidakeelsuse ja saamatuse pärast, ja kõige hullem oli see, et mul ei olnud üldse õnne. Mul lihtsalt ei vedanud.

Kuulen jälle seda heli. Ainult seda heli – justkui käiks veri soontes ringi, justkui voolaks katkematu joana midagi kirgast ja eredat; tookord ei kuulnud ma enam üldse mitte midagi muud peale selle heli, ja see heli kihutas mu peas ringiratast, mind valdasid lärm, palavus ja valu, nagu oleksid mesilased sinna pesa teinud ja prooviksid nüüd kõik ühekorraga välja pääseda, lennates sadade kaupa igasse suunda, mitte ühtegi mõtet ei saanud enam mõelda, silmalaud tõmblesid, justkui peksaks nende vastu paduvihm, pigistasin mõlemad käed kõvasti rusikasse, tõmbasin iga viimase kui lihase oma kehas pingule...

Rebenesin tuhandeks tükiks, kuid heli ei lakanud.

Seda heli ei andnud summutada ega eemale peletada.

Selle heli eest ei saanud kõrvu kinni katta ega kaugele ära joosta.

Sellest ajast peale olen selle heliga koos.

Olen?

„Saabub liini number 2 rong, suund Ikebukuro-Shinjuku, ohutuse hvides püsige palun kollase joone taga!“

Viuuu, lõkaa, lõkalõka, lõkalõkalõka, lõka, lõka, lõka, lõkat, lõkat, lõkat, lõ...kat, viuu, urr, suhhlõklõk, lõklõk, lõk, lõ...õk, lõ...ka...suhh, urrrurr, lõka...